

que la -y paràsitica del guip. apareix amb el mateix «context» ja en el més antic poeta basc Detxepare amb molts exemples (p. 45, i § 5e). —² Nykl, en la seva traducció de 1933, p. 338, ho altera transcrivint *fi qandil* sense article i interpreta malament el verb *bufa* prenent-lo per una interjecció i suplint un verb «apagar». Cosa al·lisonadora sobre les llibertats que es pren Nykl amb el text d'Abencuzman, i les seves lleugereses en interpretar-lo. No m'ha vagat de comparar aquest passatge ni d'altres amb el llibre de García Gómez (aparegut més tard), que no treballa tan a la lleugera, però que també es pren algunes llibertats excessives d'interpretació (en el seu cas de vegades compensades per la seva intuïció poètica); convindria confrontar sempre amb el text del ms. en l'ed. Günzburg. —³ Cf. infra el gall. *abusinarse* i també cubà *bufa* 'borratxera', veg. FOrtiz, *Catauro*, 84, amb altres accs. també més o menys conegudes en català. —⁴ «Soufflet appliqué à qn.» (amb la ridícula explicació semàntica «à quelqu'un qui gonfle sa joue pour le recevoir»). També dóna la definició «coup sur la joue» a *bouffet-bouhet-bufet*, que es deu referir a aquesta última forma, llgd., com sigui que per a *bufet* 'soufflet' remet a *bouffet*. —⁵ D'on s'extreu una formació regressiva *bufoga de sabó* 'bombolla' men. DAG. —⁶ L'altra documentació llatina és molt més moderna. V. Vignau, volent donar l'«Etimologia de *bufo*, *bufón*», *RABM*, 1873, 175, cita «scurras --- que *buffones* hodie vocamus» d'una carta de «Salmasius», però entenc que amb aquell vol dir Saumaize (1588-1653) i per tant la carta no es dirigeix a «Teruliano». —⁷ Wartburg, *FEW*, nega tal identificació amb el radical onomatopèic, però no cal commoure's per les autoritàries decisions d'aquest romanista, quan no van acompanyades de cap prova i menys quan es fica en qüestions no romanístiques. —⁸ P. ex. en la *Llegenda Aurea*, cap. 49 (ed. Lió, 1510, f° 39v2). Cf. *ThLL* II, 2237; Walde-H. i Ernout-M., s. v. *bufo*. Però els enllaços indoeuropeus d'aquell són molt incerts.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS:
buf, *bufols*, *bufada*, *bufadera*, *bufadina*, *bufadissa*, *bufador*, *bufadora*, *bufaina*, *bufaia*, *bufalaia*, *bufalaina*, *bufaleia*, *Bufali*, *bufalleig*, *bufaller*, *bufament*, *bufamet*, *bufaner*, *bufarut*, *bufat*, *bufec*, *bufar*, *bufera*, *esbufegar*, *esbufec*, *rebuf*, *rebufar*, *rebufada*, *rebufa*, *bufim*, *bufinoi*, *bufit*, *bufet*, *bufetada*, *bofo*, *bufetejar*, *abusetejar*, *bufa*, *bufeta*, *bufaldella*, *baldufella*, *bufarella*, *bufar una dama*, *bufa de llop*, *bufia*, *caret bufar*, *bufera* o *col bufera*, *bufanell*, *bufarda*, *bòfio*, *nou bufoca*, *bufallut*, *bufalenc*, *bòfega*, *bofega*, *bòsseg*, *bòfuga*, *bufogar*, *embofegar*, *embufat*, *embufec*, *bufó*, *bufonia*, *bufonada*, *bufonesc*, *bufonament*, *ca bufó*, *bufarell*, *bufoneria*, *bufarellada*, *rat-buf*, *nap-buf*, *bufó* 'rat-buf', *rat-bufó*, *rat-bufot*, *bufot* 'rat-buf' i 'gripau', *bufacaliu*, *bufacanyes*, *bufaculs*, *bufajocs*, *bufajorats*, *bufa'm-acens*, *bufanúvols*, *bufarull*, *bufa'l-ull*, *bufa-ull*, *bufavent*.

Bufera, *bufetera*, V. *abusera* *Bufet* 'buf', 'canó', 'bufetada'

BUFET, 'taula d'escriure', 'armari-taula per a la vaixella', 'despatx d'advocat', del fr. *buffet* 'id.', d'origen incert. □ 1.ª doc.: 1.ª acc., 1609; 2.ª acc., 1695, Lacav.; 3.ª acc., fi S. XIX.

En francès el sentit de 'taula' ja apareix en el S. XII, i avui està antiquat. *AlcM*, DTorra (1640) i *DAG*. donen testimonis catalans del sentit de 'taula per escriure' en els Ss. XVII-XVIII, i des d'aquest es passà al de 'despatx d'advocat' que no figura en Belv. ni Lab. 1839, però que ja he llegit en cartes d'advocats catalans de fi del S. XIX; del francès va passar també al castellà en el sentit d'una mena de taula (on es troba des de 1587); en francès prengué també el sentit de 'servei de menjars sumari, servit en una reunió', que s'usa també entre nosaltres (van servir un *bufet* fred) i que en castellà ja es constata des de 1855 (si bé condemnat pels puristes), data en que també devia usar-se entre nosaltres. Barth, *Litbl.* LIV, 175 i Wartburg en Bloch, donen indicis que en francès el mot deriva de la mateixa onomatopèia que la família de *BUFAR*, però no puc comprovar-los.

Bufeta, *bufetada*, *bufeteig*, *bufetejar*, *bufinoi*, *bufit*, *bufó*, *bufoga*, *bufogar*, V. *bufar* *Búfol* 'duc', veg. *bubo* en el DCEC *Bufolla*, *bufollar*, confusió local entre *bòfega* i *bombolla* *Bufonada*, *bufoneria*, *bufonesc*, *bufonia*, *bufor*, *bufós*, V. *bufar* *Buga*, V. *buc*

BUGADA, mot comú al català amb l'oc. *bugada* i el fr. ant. *buée* id. (aquest, reduït avui al sentit de 'bavor d'aigua calenta o de bugada'), i també italià en la forma *bucato*; origen incert, però és probable que vingui del germànic, on el mot es troba en diverses llengües de la branca occidental (al. antiq. i dial. *bauchen*, *beuchen*, angl. antiq. i dial. *to buck* 'passar bugada', etc.) i degué existir ja en la forma *BŪKŌN en francès i en el germànic occidental arcaic; la versemblança de l'origen germànic és reforçada pel fet que el verb *buer* 'passar bugada' només ha existit en francès, no en les altres llengües romàniques, i avui encara és ben viu allí en els patuosos de tot el territori de la llengua d'oïl. □ 1.ª doc.: c. 1350.

En col·leccions de bans de l'arxiu municipal de Barcelona (estudiades per Balari) es llegeix en aquests anys, i després en els anys 1372-78: «naguna persona no gos lavar *bugades*, ne draps, dins lo losar del pou qui és prop lo portxe nou de la pescateria», «no gos lavar *bugades* ne altres draps o coses sutzes, ne lançar alcunes altres sutzures o legeses en lo loch o rabejador qui passa prop les parets del forn de Sent Pere». I apareix també ja en Eiximenis «e la muller, que feya *bugada* o¹ justada, prè de la cendrada bullent ab una caça, e per la finestra de la casa gitave-n sobre lo cap del leó, en tant que tot lo cap li escaldà» (f° 52c). Veg. més dades de docs. de la fi del segle i d'un sermó de St. Vicent, en *AlcM*. OPou en el *ThPu.*, que dóna conjuntament el nom *ruscada* i el